

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoPr/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113243856
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:5113243856.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobkyne: JUDr. L. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XX, W., štátnej občianky SR, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Q. H., so sídlom Na H. č. XXX/XX, W., proti žalovanému: 1/ P., o doplatenie funkčného platu s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 2. októbra 2018, č.k. 14Cpr/8/2013-323, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej - vyhovujúcej časti (výrok V.) **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o trovách konania (výrok VII.) **z r u š u j e a**
v tejto časti **vec v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. pripustil zmenu petitu v znení, že žalovaný v rade 1/ je povinný zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 284,- Eur od 16.02.2011 do 09.07.2014, vo výške 9% ročne zo sumy 284,- Eur od 16.03.2011 do 09.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 284,- Eur od 16.04.2011 do 09.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 284,- Eur od 16.05.2011 do 09.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 568,- Eur od 16.06.2011 do 09.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 284,- Eur od 16.07.2011 do 09.07.2014 a vo výške 9 % ročne zo sumy 284,- Eur od 16.08.2011 do 09.07.2014, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. konanie voči žalovanému v rade 2/ zastavil. Výrokom III. rozhodol, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému v rade 2/ náhradu trov konania v plnom rozsahu. Výrokom IV. konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 2.272,- Eur zastavil. Výrokom V. rozhodol, že žalovaný v rade 1/ je povinný zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 284,- Eur od 16.02.2011 do 09.07.2014, vo výške 9% ročne zo sumy 284,- Eur od 16.03.2011 do 09.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 284,- Eur od 16.04.2011 do 09.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 284,- Eur od 16.05.2011 do 09.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 556,60 Eur od 16.06.2011 do 09.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 284,- Eur od 16.07.2011 do 09.07.2014 a vo výške 9 % ročne zo sumy 229,91 Eur od 16.08.2011 do 09.07.2014, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom VI. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom VII. rozhodol o trovách konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného 1/ tak, že žalovaný v rade 1/ je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 94,32 % trov konania.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou zo dňa 17.12.2013, doručenou súdu dňa 30.12.2013, sa žalobkyňa domáhala, aby súd zaviazal žalovaných v rade 1/ a 2/ (pôvodne v konaní v procesnom postavení žalovaného 2/ vystupovala Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej) solidárne na zaplatenie sumy 284,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne

od 16.02.2011 do zaplata, sumy 284,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od
16.03.2011 do zaplata, sumy 284,- Eur s úrokom z omeškania 9,25 % ročne od 16.04.2011
do zaplata, sumy 284,- Eur s úrokom z omeškania 9,25 % ročne od 16.05.2011 do
zaplata, sumy 568,- Eur s úrokom z omeškania 9,25 % ročne od 16.06.2011 do zaplata,
sumy 284,- Eur s úrokom z omeškania 9,5 % ročne od 16.07.2011 do zaplata, sumy
284,- Eur s úrokom z omeškania 9,5 % ročne od 16.08.2011 do zaplata a trov konania. Dôvodila,
že je sudkyňou pridelenou na výkon funkcie na Krajskom súde Žilina, v dôsledku čoho má právo na
plat za podmienok upravených v siedmej hlave zák. č. 385/2000 Z.z. v znení neskorších predpisov
(ďalej len „zákon o sudcoch“). Porovnaním platového dekrétu z 15.08.2011 s predchádzajúcimi platovými
dekrétmi (z 18.01.2011 a z 04.04.2011) je zrejmé, že došlo k zníženiu jej platu v
roku 2011 v období jeho prvých sedem mesiacov a to bez splnenia zákonných podmienok daných v
ustanovení § 84 zákona o sudcoch, vychádzajúc z ktorého možno znížiť funkčný plat sudcovi len na
základe právoplatného rozhodnutia disciplinárneho súdu, ktoré však jej nebolo uložené. Poukázala na
ust. § 2 ods. 1 veta prvá zákona o platových pomeroch poslancov Národnej rady Slovenskej republiky,
podľa ktorého základom výpočtu platu poslanca, a teda aj sudcu, pre rok 2011 je priemerná nominálna
mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za rok 2010. Štatistický
úrad Slovenskej republiky ku dňu vydania platobného dekrétu neoznámil priemernú nominálnu mesačnú
mzdu zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky na rok 2010 z čoho vyplýva, že neexistoval
základ pre výpočet základného platu sudcu s účinnosťou od 01.01.2011. Výpočet základného platu z
inej priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky je v
rozpore s § 2 ods. 1 veta prvá zákona o platobných pomeroch, a preto je nezákonný. Ustanovenia
zákona o platových pomeroch, ktoré sa vzťahujú na platové pomery sudcov k 01.01.2011,
sú v rozpore s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého sudcovia sú pri výkone svojej
funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní Ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou
podľa čl. 7 ods. 2 a 5 Ústavy a zákonom. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. PL
ÚS 99/2011-27 z 22.06.2011 bola pozastavená účinnosť zákonných ustanovení, ktoré sú uvedené v
platovom dekréte z 18.01.2011. Priamou reakciou na uznesenie Ústavného súdu
je platový dekrét z 15.08.2011. Žalobkyňa poukázala tiež na to, že historicky prvou ústavnou zárukou
nezávislosti sudcov sa stala ochrana ich odmeňovania za prácu a princíp nezávislého súdnictva ako
jedného z podstatných náležitostí demokratického právneho štátu (čl. 1. ods. 1 Ústavy
Slovenskej republiky). Ďalej poukázala na ust. § 87 ods. 1 zákona o sudcov, v zmysle ktorého platové
náležitosti sudcu podľa tohto zákona, pokiaľ nie je ustanovené inak, sú splatné pozadu za mesačné
obdobie, a to najneskôr do 15. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Svoj nárok ohľadne úrokov
z omeškania odôvodnila ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády
Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., pričom žalovaní v rade 1/ a 2/ sú v omeškani s riadnym vyplatením
funkčného platu prvýkrát od 16.02.2011. V otázke pasívnej legitímácie prvotne dôvodila, že Krajský súd
v Žiline je síce subjektom, ktorý žalobkyni vypláca plat, ale podľa § 64 ods. 5 zák. č. 385/2000 Z.z.,
zodpovedá za uspokojenie platových pomerov sudcu štát. V ďalších podaniach poukázala na právny
názor vyslovený Krajským súdom Žilina vo veciach vedených pod sp. zn. 6CoPr/9/2016 v uznesení
zo dňa 31.05.2017, sp. zn. 10CoPr/8/2016 v uznesení z 27.10.2016, a tiež Krajským súdom Trenčín
v uznesení pod č.k. 6CoPr/8/2016 zo dňa 29.06.2017 v zmysle ktorého uvedené odvolacie súdy v
právne identických veciach posúdili, že pasívne legitimovaným v týchto sporoch je osobný úrad sudcu,
ktorý sa nevyplatením mzdy v riadnom termíne dostal do omeškania, na základe ktorého právneho
názoru žalobkyňa písomným podaním zo dňa 22.09.2017 vzala žalobu voči žalovanému v rade 2/
(Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej) späť. Žalobkyňa zároveň poukázala na
nálezy Ústavného súdu SR I. ÚS 51/2006, I. ÚS 60/2006, I. ÚS 159/2006 a I. ÚS 320/2006, ako aj
na zjednocujúce uznesenie Ústavného súdu SR č.k. PLz. ÚS 1/2006 zo dňa 11.10.2006, v zmysle
ktorého hmotnoprávne účinky nálezú ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov v prípadoch,
ktoré do momentu uverejnenia nálezú ústavného súdu v Zbierke zákonov právoplatne neboli ukončené,
nastávajú pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Na základe uvedeného je potom podľa žalobkyne
potrebné dôjsť k záveru, že dôsledkom nálezú ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov s
Ústavou Slovenskej republiky by teda malo byť, že všeobecný súd nebude právny predpis (ktorý je v
rozpore s Ústavou SR) pri rozhodovaní veci aplikovať, čo podľa nej dopadá aj na danú vec, keďže bola
žaloba o doplata funkčného platu spolu s príslušenstvom podaná v čase, keď platila
konkrétna hmotnoprávna úprava, na základe ktorej bol žalobkyni vyplácaný funkčný plat a súdne konanie
nebolo vo chvíli uverejnenia nálezú ústavného súdu v Zbierke zákonov o nesúlade tejto právnej úpravy
právoplatne ukončené. Keďže v priebehu súdneho konania došlo k zverejneniu nálezú ústavného
súdu o nesúlade konkrétneho ustanovenia zák. č. 120/1993 Zb. s Ústavou Slovenskej republiky,

takýto nález spôsobil, že predmetný hmotnoprávny právny predpis nie je možné ďalej v súdnom konaní použiť a hľadá sa naň, ako keby ani nebol prijatý (účinky ex tunc). Hmotnoprávne účinky nálezu o nesúlade nastávajú teda nie iba od momentu uverejnenia nálezu ústavného súdu, kedy dôjde k strate platnosti konkrétnych ustanovení zákona rozporného s ústavou. Pokiaľ teda rozporný zákon vôbec nemá žiadne účinky, a to od počiatku, je potrebné skonštatovať, že žalobkyni boli neprávom zadržované časti funkčného platu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011, pretože v tomto období neexistovala žiadna hmotnoprávna úprava, ktorá by takéto zníženie funkčného platu zákonným spôsobom, t.j. platným a účinným zákonom, upravovala. Uvedenú nezákonnosť žalovaný v rade 1/ odstránil tým, že žalobkyni doplatil zadržované časti funkčného platu dňa 09.07.2014, avšak po výplatných termínoch, takže sa s ich vyplatením dostal do omeškania v súvislosti s čím navrhla, aby súd pripustil zmenu žalobného petitu tak, že žalovaný v rade 1/ je povinný zaplatiť žalobkyni ročný úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 284,- Eur od 16.02.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 284,- od 16.03.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 284,- Eur od 16.04.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 284,- Eur od 16.05.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 568,- Eur od 16.06.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 284,- Eur od 16.07.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 284,- Eur od 16.08.2011 do 09.07.2014, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd pripustil zmenu návrhu výrokom pod bodom I. napadnutého rozsudku. Vo zvyšnej časti o zaplatenie istiny (celkovo v sume 2.272,- Eur) zobrala žalobkyňa žalobu späť a v tejto časti žiadala konanie zastaviť. Doplatenie funkčného platu žalobkyni vyplynulo zo zhodných vyjadrení žalobkyne a žalovaného 1/, ktorý s čiastočným späťvzatím žaloby vyjadril súhlas. Výrokom pod bodom IV. súd rozhodol o zastavení konania v časti o zaplatenie istiny vo výške 2.272,- Eur. Predmetom konania tak zostalo konanie o nároku žalobkyne na úroky z omeškania a na náhradu trov konania. Súčasne vzala späť žalobu voči žalovanému 2/ s čím tento vyjadril súhlas. Výrokom pod bodom II. súd prvej inštancie rozhodol o zastavení konania voči žalovanému v rade 2/ aplikujúc ustanovenia § 144, § 145 ods. 1 a 2 a § 146 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. (Civilný sporový poriadok). Vo vzťahu k náhrade trov konania voči žalovanému v rade 2/ súd výrokom pod bodom III. rozhodol, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému v rade 2/ náhradu trov konania v plnom rozsahu (§ 256 ods. 1 CSP). Žalovaný v rade 1/ žiadal žalobu zamietnuť v súvislosti s čím poukázal na viacero súdnych rozhodnutí, ktorým bol nárok na úrok z omeškania prvostupňovým súdom zamietnutý. Zdôraznil, že bolo jeho povinnosťou ako osobného úradu žalobkyne dodržiavať v SR v rozhodnom čase platnú a účinnú právnu úpravu. Až do pridelenia finančných prostriedkov z rozpočtu SR ministerstvom spravodlivosti v júli 2014 nemal v rozhodnej dobe tvrdého omeškania právnu ani faktickú možnosť účelovo viazané finančné prostriedky žalobkyni prideliť. Žalovaný v rade 1/ ako osobný úrad sudkyne nebol účastníkom konania pred ústavným súdom sp. zn. PL. ÚS 99/2011, preto účinky ex tunc, z ktorých žalobkyňa v podstate retroaktívne vyvodzuje omeškanie žalovaného už odo dňa nasledujúceho po splatnosti prvého funkčného platu žalovanej (15.01.2011) po primárnom nadobudnutí platnosti a účinnosti zák. č. 500/2010 Z.z. od 01.01.2011, nemohli dôvodne založiť omeškanie žalovaného, za ktoré žalobkyňa uplatňuje žalované úroky z omeškania. Do pozornosti súdu dal zároveň publikovaný právny názor k pôsobnosti ex nunc ústavne nesúladných predpisov prezentovaných sudkyňou Ústavného súdu Slovenskej republiky.

3. Na posudzovaný prípad súd prvej inštancie aplikoval nasledovné zákonné ustanovenia: § 25 ods. 1, § 25 ods. 4, § 65 ods. 5, § 87 ods. 1, § 90 ods. 1 a 2, § 150 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príseďiacich v platnom znení; § 34 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z.z. v platnom znení; § 2 ods. 1 zákona č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov SR v znení účinnom do 31.12.2010; § 2 zák. č. 120/1993 Z.z. v znení zákona č. 500/2010 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a o zmene zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zák. č. 500/2010 Z.z.“) účinný od 1.1.2011; § 29g Zákona č. 120/1993 Z.z. Prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. januára 2011; § 41 ods. 1 a 2, § 41a, § 41b ods. 2 zák. č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov; § 65 ods. 1, 2 a 4 zák. č. 385/2000 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2011 do 26.7.2011; § 1 ods. 4 Zákonníka práce č. 311/2011 Z.z. v znení účinnom v období od 1.1.2011 do 25.7.2011; § 121 ods. 3 a § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka; § 3 a § 10 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.1.2013. Primárne dospel k záveru, že pasívne vecne legitimovaným je žalovaný v rade 1/, a to v zmysle § 90 ods. 2 zák. č. 385/2000 Z.z., ako súd, na ktorom žalobkyňa ako sudkyňa vykonáva funkciu, pričom o jej platových

pomerach rozhoduje predseda daného súdu. Posúdil, že v dôsledku vyslovenia nesúladu ust. § 2 ods. 1 v časti „znížený podľa odseku 2“, § 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4, 8 a 9 zák. č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 99/2011 z 11.decembra 2013 vyhláseným v Zbierke zákonov pod č. 97/2014 dňa 18.04.2014, je nárok žalobkyne na doplatenie rozdielu vo výške funkčného platu, ktorý jej bol vyplácaný za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 na základe právnej úpravy, vo vzťahu ku ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil jej nesúlad s Ústavou Slovenskej republiky, oprávnený a za dané obdobie žalobkyňa má nárok na zaplatenie funkčného platu vo výške určenej podľa ust. § 67 zák. č. 385/2000 Z.z. v spojení s ust. § 2 zák. č. 120/1993 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2010, pred spornou novelou vykonanou zákonom č. 500/2010 Z.z., ktorý doplatok bol žalobkyni vyplatený žalovaným v rade 1/ dňa 09.07.2014. V súvislosti s posudzovaním účinkov nálezu ústavného súdu uviedol, že pri rozhodovaní vo veci nie je viazaný právnym názorom iných súdov toho istého stupňa v obdobných veciach, či odvolacích súdov. Sudca pri rozhodovaní vo veci vychádza z platnej legislatívy a je viazaný právnym názorom súdu vyššieho stupňa iba v prípade, že je vyjadrený vo vzťahu ku konkrétnemu prejednávánemu prípadu. Podobnosť iných konaní a rozhodnutí v prípade doplatkov funkčného platu sudcu je obdobnou situáciou. Žalobkyňa do pozornosti súdu v priebehu konania dávala také rozhodnutia iných súdov prvého či druhého stupňa, ktorými bolo žalobám sudcov vyhovie, na druhej strane žalovaný v rade 1/ dával do pozornosti súdu také rozhodnutia, ktoré právne identickým žalobám nevyhoveli. Nakoľko je rozhodovacia prax v skutkovo a právne obdobných prípadoch rozmanitá a nie vždy totožná, je potrebné, aby sa všeobecný súd (sudca) argumentačne vyrovnal s prostriedkami procesnej obrany a procesného útoku v každom jednotlivom konaní (nie však s rozhodnutiami iných súdov). Podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy SR sudcovia sú pri výkone funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7ods. 2 a 5 a zákonom. V tomto ustanovení sú vymedzené pramene práva, ktoré je povinný sudca rešpektovať. Všeobecne záväzné sú aj rozhodnutia Ústavného súdu SR vydané v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 6 Ústavy SR. Okrem takto vymenovaných prameňov práva je sudca pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný aj právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnutým v jeho rozhodnutí vydanom v konaní podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR na základe návrhu súdu a právnym názorom odvolacieho a dovolacieho súdu. Ústavný súd vo svojej judikatúre (sp.zn. III ÚS 192/2006 z 3.11.2006) konštatuje, že súčasťou princípu právnej istoty je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované, pretože inak dochádza aj k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania. Ďalej podľa názoru ústavného súdu za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť. Súdne rozhodnutie (judikát) v podmienkach slovenského právneho poriadku nie je prameňom práva, je len zdrojom argumentačnej sily pre zabezpečenie ústavne súladnej aplikácie a interpretácie právnych noriem. Na základe uvedeného nie je povinnosťou všeobecného súdu vyjadriť sa ku každému predloženému rozhodnutiu súdu rovnakého či vyššieho stupňa, ktoré v konaní predkladá tá-ktorá strana sporu. Dôležitým pre rozhodnutie vo veci je sa skutkovo a právne vysporiadať s argumentmi, ktoré odôvodňujú rozhodnutie súdu v danej veci. S odkazom na zákonné ustanovenia § 41 ods. 1, § 41a ods. 2 a 3 zák. č. 38/1993 Z.z. konštatoval, že ku dňu 18.10.2014 stratili platnosť ustanovenia zák. č. 500/2010 Z.z., ktorými bol zmenený zák. č. 120/1993 Z.z. vo vzťahu k platom sudcov, a na základe ktorých bol žalobkyni s účinnosťou od 01.01.2010 znížený plat v zmysle v žalobe uvedených oznámení o výške a zložení funkčného platu. Pri posudzovaní hmotnoprávných účinkov vyššie uvádzaného Nálezu Ústavného súdu (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 99/2011 z 11.12.2013) súd vychádzal zo zjednocujúceho uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. PLz. ÚS 1/2006 zo dňa 11.10.2006, zo záverov ktorého vyplýva, že Ústava SR a Zákon Národnej rady SR č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky a o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov rozdeľujú problematiku hmotnoprávných účinkov Nálezu Ústavného súdu o súlade právnych predpisov na dve skupiny. Ide predovšetkým o prípady, ktoré boli do momentu uverejnenia nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov už právoplatne ukončené (judikované) a o prípady, ktoré vo chvíli uverejnenia Nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov právoplatne ukončené neboli. Hoci Ústava a zákon o Ústavnom súde nemajú výslovné ustanovenia o hmotnoprávných účinkoch nálezu a o nesúlade vydaného pred právoplatným skončením konania, treba dôjsť k jednoznačnému záveru, že v týchto veciach nastávajú hmotno-právne účinky pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Ak sa totiž tieto

účinky prejavujú ex tunc vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu, potom a fortiori musí to tak byť vo veciach neskončených právoplatne v momente uverejnenia nálezu o nesúlade. Opačný výklad je priamym popretím princípu zachovávanía ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty. Podľa názoru Ústavného súdu, dňom márneho uplynutia lehoty podľa § 125 ods. 3 tretej vety Ústavy SR, stratilo napadnuté ustanovenie zákona platnosť ex tunc, to znamená, bolo anulované od počiatku, a inými slovami sa na toto ustanovenie zákona hľadí akoby nikdy nebolo platné, a teda nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. O takýto výklad potom možno opierať nárok žalobkyne na zaplatenie doplatku funkčného platu za podmienok, ktoré existovali pred prijatím novelizácie zákona č. 120/1993 Z.z. zákonom č. 500/2010, ktorý zmenil a doplnil zákon č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a zmenil zákon č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príseďiacich. Zodpovedanie otázky hmotnoprávných účinkov nálezu ústavného súdu má význam pre posúdenie nároku žalobkyne na zaplatenie úroku z omeškania, konkrétne pre posúdenie začiatku omeškania. Žalovanému v rade 1/ sa obnovili povinnosti, ktoré mal pred účinnosťou zák. č. 500/2010 Z.z., ktorého ustanovenia stratili platnosť k 18.10.2014, a to od počiatku. Žalovaný v rade 1/ bol preto povinný žalobkyni vyplatiť plat zodpovedajúci § 66 a nasl. zák. č. 385/2000 Z.z. v spojení s ustanovením § 2 ods. 1 zák. č. 120/1993 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2010, t.j. v plnej výške, v určenom výplatnom termíne neústavne zníženého funkčného platu. Ak tak žalovaný v rade 1/ v stanovenom výplatnom termíne neurobil, dostal sa do omeškania s vyplatením platu žalobkyni. Žalobkyni na základe uvedeného patrí úrok z omeškania dňom nasledujúcim po výplatnom termíne (v tomto prípade od 16.dňa v mesiaci ako žiada žalobkyňa v zmysle zákona o sudcoch), a nie až od dňa nasledujúceho po dni zverejnenia nálezu ÚS SR v Zbierke zákonov SR. Nárok na zákonný úrok z omeškania v prípade omeškania s platením platu sudcu vyplýva z ust. § 150 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z., v zmysle ktorého na osobitný vzťah sudcu (§ 25 ods. 1 Zákona č. 385/2000 Z.z.) sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak, pričom poznámka pod čiarou č. 33 odkazuje na Zákonník práce v znení neskorších predpisov. V zmysle § 1 ods. 4 Zákonníka práce č. 311/2001 Z.z., pokiaľ tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa ods. 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktorý odkaz je potrebné aplikovať aj na osobitný vzťah sudcu, na ktorý sa v zmysle § 150 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z. primerane použijú ustanovenia Zákonníka práce. Následne tak možno aplikovať ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka definujúce príslušenstvo pohľadávky, v spojení s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého pri omeškaní s plnením peňažného dlhu vzniká veriteľovi právo požadovať od dlžníka popri plnení aj úroky z omeškania, ktorých výšku ustanovuje vykonávací predpis, a to Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Pokiaľ vo vzťahu k žalobkyňou uplatnenému nároku na doplatenie platu sudcu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 bola konštatovaná pasívna vecná legitímácia žalovaného v rade 1/, je daná tiež pasívna vecná legitímácia žalovaného v rade 1/ aj na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka predstavujú príslušenstvo pohľadávky (platového nároku sudcu). Účinky nálezu Ústavného SR je v danom prípade potrebné aplikovať na rozhodnutie o nároku o priznaní úrokov z omeškania z doplatenia funkčného platu, ktoré sa stali predmetom konania po čiastočnom späťvzati žaloby a doplatení funkčného platu žalobkyne za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 (kedy bola na základe oznámenia o výške a zložení platu z augusta 2011 zastavená výplata doterajšieho - zníženého platu). Ako vyplýva z dokazovania, žalovanej bol doplatený funkčný plat za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 dňa 09.07.2014 vo výplate za mesiac jún 2014. Ako vyplýva jednak zo žaloby a jednak z návrhu na pripustenie zmeny petitu (č.l. 20) - po vyplatení istiny zo strany žalovaného v rade 1/, žalobkyňa žiadala priznať úrok z omeškania z pôvodne uplatnenej sumy a nezohľadnila pritom skutočnosť, že reálne jej bolo dňa 09.07.2014 vyplatených celkovo 2.206,51 Eur a nie 2.272,- Eur (zaplatenie istiny v celkovej výške 2.272,- Eur žiadala v žalobe a neskôr si uplatňovala aj v podaní, ktorým navrhla pripustiť zmenu petitu po doplatení istiny). Súd konštatuje, že podľa prehľadu doplatenia funkčného platu žalovaného v rade 1/ (č.l. 279), za mesiac máj nebola žalobkyni vyplatená suma 568,- Eur, ale suma 556,60 Eur a za mesiac júl jej nebola vyplatená suma 284,- Eur, ale suma 229,91 Eur. Súd vychádzal pri posudzovaní nároku na priznanie úroku z omeškania zo sumy doplatku platu za obdobie mesiacov január až júl tak, ako ich výška vyplýva z prehľadu vypracovaného Krajským súdom v Žiline zo dňa 30.07.2018 (č.l. 279 spisu), pri zohľadnení splatnosti platu sudcu podľa ust. § 87 zák. č. 385/2000 Z.z. pozadu za mesačné obdobie do 15.dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Vyplatenie jednotlivých súm, tak ako preukázal žalovaný v rade 1/ v tomto prehľade, žalobkyňa v konaní nespochybnila ani nevyvrátila, a tak má súd za to, že je nesporné. Žalobkyňa si uplatnila nárok na priznanie úroku z omeškania dňom nasledujúcim po splatnosti platu sudcu v zmysle § 87 zák. č. 385/2000 Z.z.. Súd tak zohľadniac účinky nálezu Ústavného súdu SR ex

tunc priznal žalobkyni nárok na úroky z omeškania za jednotlivé obdobia tak, že žalovaného v rade 1/ zaviazal, aby žalobkyni zaplatil úroky z omeškania tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku, teda od prvého dňa nasledujúceho po splatnosti platu sudcu v zmysle § 87 zák. č. 385/2000 Z.z. až do zaplata doplatku funkčného platu, t.j. do 09.07.2014. Súd však zohľadnil reálne vyplatené sumy doplatkov v zmysle prehľadu doplata funkčného platu sudcu zo dňa 30.07.2018, ktorý strany sporu v konaní nespochybnili, a tak súd žalobkyni nevyhovel v časti prevyšujúcej úrok z omeškania za mesiac máj, kedy žiadala úrok z omeškania zo sumy 568,- Eur, ale priznal jej úrok z omeškania zo sumy 556,60 Eur a tiež jej priznal úrok z omeškania za mesiac júl zo sumy 229,91 Eur, a nie z uplatnenej sumy 284,- Eur. Vzhľadom na uvedené súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol (výroky pod bodmi V. a VI.). Súd žalobkyni priznal nárok na úrok z omeškania vo výške, ktorá je o osem percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (prvýkrát od 16.02.2011), pričom s výplatou doplatku bol žalovaný v rade 1/ v omeškaní do 09.07.2014, kedy bol doplatok k platu žalobkyni vyplatený. Nakoľko základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola k prvému dňu omeškania vo výške 1%, súd priznal žalobkyni nárok na úrok z omeškania vo výške 9 % ročne z uvedených súm, a to aj za nasledujúce obdobia, a to podľa § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Výrokom pod bodom VII. súd zaviazal žalovaného v rade 1/ na náhradu trov konania žalobkyni v rozsahu 94,32%, a to v zmysle § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v konaní úspešná celkovo v sume 2.831,12 Eur (uvedená suma predstavuje istinu a úrok z omeškania), jej procesný úspech tak predstavuje 97,16% a neúspešná bola v sume 82,75 Eur (istina plus úrok z omeškania), jej procesný neúspech je v rozsahu 2,84%. Čistý procesný úspech žalobkyne v konaní je v rozsahu 94,32 %, a preto je žalovaný v rade 1/ povinný nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 94,32%. Pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal zo zásady úspechu v konaní (§ 255 CSP).

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalovaný 1/, smerujúc svoje odvolanie voči vyhovujúcemu výroku V., ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania špecifikované v uvedenej časti rozhodnutia a tiež v závislom výroku VII., ktorým bol zaviazaný k povinnosti zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 94,32%. Navrhoval odvolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie v týchto častiach zmenil tak, že žalobu žalobkyne aj v tejto časti zamietne, pričom v prípade neúspechu žalovaného 1/ v odvolacom konaní navrhuje v otázke trov konania aplikovať ust. § 257 CSP tvrdiac, že na jeho strane sú dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce takýto postup, keďže v rozhodnom čase podľa platnej a účinnej právnej úpravy a vzhľadom na charakter účelovo viazaných finančných prostriedkov pridelených zo štátneho rozpočtu nemohol z objektívnych dôvodov, ktoré nezavinil žalovaný 1/, vyplácať žalobkyni plat v inej, než ním realizovanej výške. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP (existencia vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávne právne závery), namietal jednak vychádzajúc z obsahu odvolania nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a tiež nesprávne právne posúdenie počiatku omeškania s platom u žalobkyne v dôsledku nesprávnej interpretácie účinkov Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 99/2011 z 11.12.2013 vo väzbe na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. PL z ÚS 1/2006 z 11.10.2006 s dôsledkom retroaktívneho priznania účinkov nálezu PL ÚS 99/2011 vo vzťahu k právnym predpisom rozhodným pre vyplácanie platu sudcu v roku 2011. Uviedol, že relevantnou bola otázka, či v žalovanom období žalovaný 1/ ako osobný úrad sudcu, prostredníctvom ktorého je sudcovi vyplácaný funkčný plat, bol či nebol v omeškaní s jeho vyplácaním, pričom podľa názoru odvolateľa v žalovanom období k omeškaniu nedošlo. Žalovaný 1/ popiera dôvodnosť žaloby o úroky z omeškania pre absenciu omeškania a zdôrazňuje, že bolo jeho povinnosťou ako osobného úradu žalobkyne ako sudkyne, prostredníctvom ktorého sa funkčný plat sudcu vyplácal, dodržiavať v rozhodnom čase v SR platnú a účinnú právnu úpravu, pričom žalobkyňa nevyvrátila jeho obranu, že až do pridelenia finančných prostriedkov z rozpočtu SR Ministerstvom spravodlivosti v júli 2014, a to účelovo viazaných na finančné vyrovnanie vo výške doplatku funkčného platu aj žalobkyne ako sudkyne za rozhodnú dobu roku 2011 nemal žalovaný 1/ v rozhodnej dobe tvrdeného omeškania právnu ani faktickú možnosť tieto finančné prostriedky žalobkyni poskytnúť. Na tom nič nemení právny názor žalobkyne produkovaný v konaní, vychádzajúci z interpretovania už označeného rozhodnutia pod sp. zn. PL. ÚS 99/2011 zverejneného 18.04.2014, v súvislosti s ktorým stratila novela zákona č. 120/93 Z.z. vykonaná zákonom č. 500/2010 Z.z. vo vzťahu k platovým pomerom sudcu platnosť. Dňa 18.10.2014 žalovaný 1/ ako osobný úrad sudcu nebol účastníkom konania pred ústavným súdom, preto účinky ex tunc, z ktorých žalobkyňa retroaktívne vyvodzuje jeho omeškanie už odo dňa nasledujúceho po splatnosti prvého funkčného platu žalobkyne (15.02.2011) po primárnom nadobudnutí platnosti a účinnosti zákona č. 500/2010 Z.z. od

01.01.2011 nemohli dôvodne spätne založiť omeškanie žalovaného 1/, za ktoré žalobkyňa uplatňuje úroky z omeškania. Poukázal na závery KS Žilina v skutkovo identickej veci, vyjadrené v odôvodnení rozhodnutia pod sp. zn. 11CoPr/2/2016 z 25.01.2017, s ktorými sa stotožňuje a ktoré nasvedčujú v prospech ním produkovaného právneho názoru a tiež na rozsudok v obdobnej veci Krajského súdu v Trenčíne pod č.k. 17Co/402/2017-380 z 26.07.2018. Tiež poukazuje na publikovaný právny názor k pôsobnosti (ex nunc) ústavne nesúladných predpisov prezentovaných sudkyňou Ústavného súdu SR, na ktorý poukazovala v rámci svojho písomného vyjadrenia už v konaní pred súdom prvej inštancie. Namietal tiež, že súd prvej inštancie nerešpektoval úpravu v ustanovení § 220 ods. 2 a 3 CSP, keďže sa v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne nezaoberal predchádzajúcimi rozhodnutiami súdov v obdobných veciach, na ktoré žalovaný 1/ v rámci obrany v spore poukazoval vo vyjadreniach k žalobe. V opozite k žalobkyňou uvádzaným rozhodnutiam ako žalovaná strana poukázal na viacero odlišných rozhodnutí vyšších všeobecných súdov v skutkovo a právne obdobných veciach (o nárokoch sudcov na doplatenie funkčného platu s príslušenstvom), v konkrétnostiach rozsudok KS Žilina sp. zn. 11CoPr/2/2016 zo dňa 25.01.2017, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí nároku iného sudcu na zaplatenie obdobného nároku, a tiež rozsudok KS Nitra č.k. 25CoPr/8/2015-170 zo dňa 15.06.2016. V tomto smere poukazoval na základné princípy civilného sporového konania vyjadrené v článku 2 CSP, pokiaľ ide o legitímne očakávanie žalovaného 1/, že spor bude vyriešený za totožných skutkových a právnych okolností obdobne ako v iných už predtým prijatých právoplatných súdnych rozhodnutiach a pokiaľ by došlo k odklonu, že odchýlne rozhodnutie bude náležite odôvodnené. Žalobkyňou dokladané zrušujúce rozhodnutia v iných odvolacích veciach neobsahujú vysporiadanie sa s viacerými zamietavými a právoplatnými rozhodnutiami odvolacích súdov o obdobných nárokoch. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 192/2006 z 03.11.2006, podľa ktorého, ak súd rieši právnu otázku, tú istú alebo analogickú, ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle článku 1 ods. 1 Ústavy SR a môže tým porušiť právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy. Identicky v tomto smere poukázal tiež na ďalšie rozhodnutie Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 499/2011, I. ÚS 87/93, PL ÚS 16/95, IV. ÚS 210/2010 a ďalšie.

5. Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom svojej právnej zástupkyne navrhovala rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Analýzou podaného odvolania konštatovala, že jeho obsah zodpovedá skutkovým a právnym argumentáciám odvolateľa z jeho písomného podania v priebehu konania pred súdom prvej inštancie (12.01.2018), teda tento neprodukuje žiadne iné skutkové a právne argumenty. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie uvedené v napadnutom rozsudku sú správne a úplné, zodpovedajúce výsledkom dokazovania. Odvolateľ založil svoje odvolanie na opakovanie dôvodov svojej procesnej obrany, identických s tými, ktoré produkoval pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie zodpovedajúcim spôsobom vysporiadal. Odôvodnenie rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho názormi. Odvolacie argumenty odvolateľa nie sú spôsobilé zvrátiť stav veci a zákonu zodpovedajúce výroky napadnutého rozsudku. V zhode s obsahom svojho podania zo dňa 23.01.2018 žalobkyňa poukázala na to, že právny názor, na ktorý poukazuje žalovaná strana, je v aktuálnej stabilizovanej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov prekonaný. Okrem v už označenom podaní uvedených rozhodnutí, svedčia o tom ďalšie rozhodnutia Okresného súdu Žilina sp. zn. 8Cpr/8/2013, 8Cpr/1/2014, 8Cpr/1/2015, 25Cpr/7/2014, 25Cpr/6/2014, pričom vec pod sp. zn. 2Cpr/10/2013 bola právoplatne skončená v prospech žalobcu (sudcu), keď rozhodnutie Okresného súdu Dolný Kubín pod sp. zn. 5C/31/2017 bolo potvrdené Krajským súdom v Žiline rozsudkom zo dňa 26.04.2018 pod č.k. 10Co/91/2018-284. Odvolaním napadnutý rozsudok netrpí žiadnou vadou, na ktorú poukazuje odvolateľ v dôvodoch odvolania. Rozhodnutie KS Žilina pod sp. zn. 11CoPr/2/2016, na ktoré poukazuje žalovaný 1/, je ojedinelým rozhodnutím v inak jednotnej judikatúre Krajského súdu v Žiline, výsledkom ktorej je potvrdzovanie rozhodnutí súdov prvej inštancie, ktorými bolo vyhovené nárokom žalobcov - sudcov. Žalobkyňa označené rozhodnutia špecifikovala vo svojich písomných podaniach. K rozdielnosti právnych názorov súd prvej inštancie zaujal jasné stanovisko v bode 15/ odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku.

6. Žalovaný 1/ nevyužil svoje právo písomnej repliky k vyjadreniu žalobkyne.

7. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) v znení neskorších predpisov.

8. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

9. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

10. V posudzovanej veci konanie bolo začaté ešte za účinnosti predchádzajúceho procesného kódexu (OSP), vo veci bolo rozhodnuté a odvolanie bolo podané už za účinnosti terajšieho procesného kódexu (CSP).

11. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie v odvolaní dotknutých častiach vydané podľa § 359 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

12. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v jeho odvolaní napadnutej - vyhovujúcej časti (výrok V.) je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť a v závislej časti o trovách konania (výrok VII.) za použ. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a v tomto rozsahu vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcich častiach (prípúšťajúcej zmenu petitu, zastavujúcich, o trovách konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným 2/ a zamietajúcej - výroky I.,II.,III.,IV., a VI.) nepreskúmal, keďže v týchto častiach rozhodnutie súdu prvej inštancie suspenzívnym účinkom odvolania dotknuté nebolo.

13. Súd prvej inštancie podanej žalobe po zmene žalobného návrhu a jeho obmedzení v dôsledku čiastočného späťvzatia ako dôvodnej prakticky v plnom rozsahu vyhovel posúdiac, že okamih počiatku omeškania s funkčným platom sudcu je potrebné posudzovať s poukazom na zjednocujúce stanovisko z uznesenia pléna Ústavného súdu SR sp. zn. PLz. ÚS 1/06 z 11. októbra 2006, vychádzajúc z čoho dospel k záveru o počiatku omeškania s jeho vyplatením od výplatných termínov platu sudcu, následkom čoho žalovaného 1/, ktorý je osobným úradom žalobkyne ako sudkyne, zaviazal k zaplateniu ňou uplatneného nároku na úroky z omeškania z doplatenia funkčného platu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011, ktoré sa stali predmetom konania po čiastočnom späťvzatí žaloby a doplatení funkčného platu žalobkyne a to od prvého dňa nasledujúceho po splatnosti platu sudcu v zmysle § 87 zák. č. 385/2000 Z.z. až do zaplatenia doplatku funkčného platu, t.j. do 09.07.2014 (zohľadnením reálne vyplatených súm doplatkov platu žalobkyne nevyhovel v časti prevyšujúcej úrok z omeškania za mesiac máj, kedy žiadala úrok z omeškania zo sumy 568,- Eur, ale priznal jej úrok z omeškania zo sumy 556,60 Eur a tiež jej priznal úrok z omeškania za mesiac júl zo sumy 229,91 Eur, a nie z uplatnenej sumy 284,- Eur v ktorej časti žalobu zamietol).

14. Žalovaný 1/ namieta v odvolaní, že podľa jeho názoru došlo k naplneniu odvolacích dôvodov spočívajúcich v existencii inej vady spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia, k naplneniu ktorého malo prísť nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktoré podľa jeho názoru nespĺňa parametre dané ust. § 220 CSP a v nesprávnom právnom posúdení okamihu počiatku omeškania s funkčným platom sudcu (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP).

15. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existenciu ktorej vady nezistil, a odvolateľ ju tiež ani netvrdil.

16. Odvolateľ vo svetle ním uplatneného odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia tvrdiac, že nespĺňa parametre dané ust. § 220 CSP, keď sa podľa jeho názoru súd prvej inštancie dostatočne nezaoberal rozhodnutiami súdov v obdobných veciach, na ktoré žalovaný 1/ v rámci obrany v spore poukazoval vo vyjadreniach k žalobe.

17. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami toho - ktorého účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia dané požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní, rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu. Stačí teda, aby reagoval súd na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

18. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o neodôvodnenosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

19. Nespôsobilými k odlišnému záveru je v konkrétnostiach posudzovanej veci námietka odvolateľa, že z odôvodnenia nevyplýva, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal, resp. že sa dostatočne nezaoberal rozhodnutiami súdov v obdobných veciach, na ktoré žalovaný 1/ v rámci obrany v spore poukazoval vo vyjadreniach k žalobe.

20. O tom, či súd nespĺnil povinnosť uviesť dôvody, možno rozhodnúť len vo svetle okolností prípadu (Ruiz Torija proti Španielsku, rozsudok ESĽP z 9. decembra 1994). Skutočnosť, ak súd aj prípadne neprejedná každú skutočnosť tvrdenu účastníkom konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednávania veci. Podstatné je, aby súd posúdil tvrdenia účastníka konania, hoci by sa to explicitne prípadne aj neodrazilo v konečnom rozhodnutí (Z. a E. proti Rakúsku, rozsudok ESĽP z 13. októbra 1986, D. R. 49, str. 67, 74). V tomto duchu judikoval aj Ústavný súd SR napr. v uznesení sp.zn. IV. ÚS 115/03. V danom prípade však súd prvej inštancie dostatočne v bode 15/ odôvodnenia svojho rozhodnutia zodpovedal, prečo sa odlišnými rozhodnutiami iných súdov, na ktoré poukazoval žalovaný 1/ v konaní necíti byť viazaný a nie je žiaden udržateľný dôvod, pre ktorý by ich v odôvodnení mal jednotlivo a podrobne za týchto okolností rozoberať. Už len samotná skutočnosť, že žalobe vyhovel znamená, že dospel k záveru, že nie je zákonný dôvod, prostredníctvom ktorého by rozhodujúcu otázku nemohol posúdiť odlišne, pričom nebolo nevyhnuté, aby túto skutočnosť v rozhodnutí vo vzťahu ku každému konkrétnemu rozhodnutiu na ktoré odvolateľ poukazoval aj výslovne (expresis verbis) konštatoval.

21. Z uvedených dôvodov tak nebolo udržateľným prijať záver, že napadnuté rozhodnutie trpí takými nedostatkami, ktoré by boli spôsobilé k záveru o existencii tzv. inej vady konania, následkom ktorej by rozhodnutie vo veci bolo nesprávnym (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP).

22. V ďalšom odvolací súd podrobil napadnuté rozhodnutie vecnému prieskumu z hľadiska žalovaným 1/ uplatneného odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (nesprávne právne závery).

23. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

24. Vyššie uvedenú odvoláciu námietku žalovaného 1/, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnenú, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správne právne závery, vychádzajúc z ktorých žalobe prakticky v plnom rozsahu vyhovel (výrok V.). Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie v časti o veci samej tiež dostatočne a podrobne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku k tejto časti sa vzťahujúceho, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach na tieto poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou právnych predpisov.

25. Nad rámec uvedeného vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného 1/ odvolací súd dodáva nasledovné:

26. Žalovaný 1/ svoje odvolanie do výroku V. rozsudku, ktorým mu súd uložil zaplatiť stanovený úrok z omeškania žalobkyni, odôvodňoval nesprávnym právnym posúdením otázky posúdenia okamihu počiatku omeškania s platom v spojení so zásadou ochrany legitímnych očakávaní.

27. V odvolacom konaní žalovaný 1/ nespochybňoval, že vzhľadom na to, že je v zmysle § 25 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. osobným úradom sudcu - žalobkyni, je v tomto spore vecne pasívne legitimovaným, ktorá jeho vecná legitímácia vyplýva z ustanovení siedmej hlavy zákona č. 385/2000 Z.z., podľa ktorých o platových veciach sudcu rozhoduje predseda súdu, na ktorom sudca vykonáva funkciu (§ 90 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z.) a plat sa vypláca na príslušnom súde (§ 88 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z.).

28. Spornou medzi stranami v odvolacom konaní (tiež v konaní pred súdom prvej inštancie), bolo vyriešenie otázky začiatku omeškania žalovaného 1/ s vyplatením rozdielu funkčného platu žalobkyni, čo si vyžaduje zodpovedanie a právne posúdenie otázky, kedy nastávajú hmotnoprávne účinky nálezu Ústavného súdu SR, ktorým bol zistený nesúlad právneho predpisu s ústavou (t.j. ex nunc napr. dňom jeho zverejnenia v zbierke zákonov, ako sa domnieva odvolateľ, resp. po strate jeho platnosti, alebo ex tunc teda spätne od počiatku).

29. Otázkou okamihu počiatku omeškania s vyplatením funkčného platu sa odvolací senát Krajského súdu Trenčín, ako súdu odvolacieho, ktorý rozhoduje v preskúmvanej veci, v ťažiskovej časti jeho zloženia zaoberal a svoj právny názor v tejto rozhodujúcej otázke vyslovil už v skutkovo totožnej veci a to vo svojom rozhodnutí zo dňa 29.06.2017 pod č.k. 6CoPr/8/2016-90, ktoré predchádzalo vydaniu preskúmvaného rozhodnutia súdom prvej inštancie v posudzovanej veci (a následne tiež v identickom zložení senátu ako v posudzovanej veci tiež v rozhodnutí pod č.k. 6Copr 4/2018-2015 zo dňa 24.9.2019) v ktorých neuznal argumentáciu osobného úradu sudcu ako odvolateľa vystupujúceho v procesnom postavení žalovaného (ktorá bola v princípe identická s argumentáciou produkovanou v posudzovanej veci odvolateľom) za dôvodnú, a to práve s odkazom na uznesenie pléna Ústavného súdu SR sp. zn. PLz. ÚS 1/06 z 11. októbra 2006, v ktorom ústavný súd ako najvyššia súdna autorita riešil otázku okamihu hmotnoprávnych účinkov nálezu a prijal zjednocujúce stanovisko k odchylným právnym názorom senátov ústavného súdu vyslovených pri svojej rozhodovacej činnosti na aplikáciu

nálezu ústavného súdu č. k. PL. ÚS 38/03-39 zo 17. mája 2004 o nesúlade právneho predpisu s Ústavou SR v konaní pred všeobecným súdom.

30. V citovaných rozhodnutiach odvolací súd argumentoval, že ústavný súd v predmetnom stanovisku konštatoval, že Ústava SR a zákon č. 38/1993 Z.z. rozdeľujú problematiku hmotnoprávnych účinkov nálezu Ústavného súdu o súlade právnych predpisov na dve skupiny. Ide predovšetkým o prípady, ktoré boli do momentu uverejnenia nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov už právoplatne ukončené (judikované), a o prípady, ktoré vo chvíli uverejnenia nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov právoplatne ukončené neboli. Hoci Ústava SR a zákon o ústavnom súde nemajú výslovné ustanovenia o hmotnoprávnych účinkoch nálezu o nesúlade vydaného pred právoplatným skončením konania, dospel k jednoznačnému záveru, že v týchto veciach nastávajú hmotnoprávne účinky pre všetkých účastníkov konania ex tunc.

31. Uvedené stanovisko logicky zdôvodnil tak, že aj všeobecný súd má právo podať na ústavný súd návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov, ak dospeje k záveru, že právny predpis, ktorý by mal v konkrétnej prerokovanej veci aplikovať, nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily, pričom po vyslovení nesúladu právneho predpisu ústavným súdom, všeobecný súd daný právny predpis nebude pri rozhodovaní veci aplikovať. Pokiaľ by mal nálež účinky ex nunc, oprávnenie všeobecného súdu podať návrh na vyslovenie nesúladu by nemalo žiaden konkrétny praktický význam, pretože aj pokiaľ by bol nesúlad vyslovený, nič by sa v konkrétnej veci nezmenilo, keďže posudzované nároky vznikli ešte v čase, keď bol predpis platný a účinný, a vzťahovala sa naň prezumpcia ústavnosti. Taktiež svoj právny názor, že účinky majú platnosť ex tunc, od počiatku, pričom na ustanovenie zákona, ktoré bolo v nesúlade, sa hľadí, ako by nebolo nikdy platné, nikdy súčasťou právneho poriadku SR, teda platí skorší predpis platný pred zmenou, založil na logickom argumente, podľa ktorého by samotné obnovenie platnosti skoršieho právneho predpisu nemalo žiadny právny význam pre ochranu ústavnosti v konaniach pred súdom alebo iným orgánom verejnej moci v individuálnych veciach, ktoré neboli ešte právoplatne skončené v čase pred uverejnením príslušného nálezu ÚS v Zbierke zákonov, a na ktoré sa mal aplikovať právny predpis, ktorý nie je podľa príslušného nálezu ÚS prijatého v konaní o súlade právnych predpisov v súlade s ústavou. Ústavný súd zároveň konštatoval, že senáty sú v ďalších obdobných konaniach o sťažnostiach viazané týmto uznesením, t.j. v konaniach, kde je sporné, či nálež Ústavného súdu má účinky ex tunc, alebo ex nunc. Opačný výklad je priamym popretím princípu zachovávanía ústavnosti, a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty.

32. V zmysle vyššie uvedeného názoru Ústavného súdu SR, tak dňom márneho uplynutia lehoty podľa § 125 ods. 3 tretej vety Ústavy SR stratilo napadnuté ustanovenie zákona platnosť ex tunc, to znamená bolo anulované od počiatku, a inými slovami na toto ustanovenie zákona sa hľadí, akoby nikdy nebolo platné, a teda nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku SR, ktoré zodpovedanie otázky hmotnoprávnych účinkov nálezu ústavného súdu malo rozhodujúci význam pre posúdenie nároku žalobkyne na zaplatenie úroku z omeškania, konkrétne posúdenie začiatku omeškania aj v preskúmvanej veci.

33. Vychádzajúc z vyššie uvedeného v podmienkach posudzovanej veci sa tak, žalovanému 1/ obnovili povinnosti, ktoré mal pred účinnosťou zákona č. 500/2010 Z.z., ktorého ustanovenia stratili platnosť k 18.10.2014, a to od počiatku. Žalovaný 1/ bol preto povinný žalobkyni vyplatiť plat zodpovedajúci § 66 a nasl. zákona č. 385/2000 Z.z. v spojení s ustanovením § 2 ods. 1 zákona č. 120/1993 Z.z. v znení účinnom do 31. 12. 2010 t.j. v plnej výške, v určenom výplatnom termíne neústavne zníženého funkčného platu. Ak tak žalovaný 1/ v stanovenom výplatnom termíne neurobil, dostal sa do omeškania s vyplatením platu žalobkyni, z ktorého dôvodu jej patrí úrok z omeškania dňom nasledujúcim po výplatnom termíne, teda tak, ako to správne posúdil tiež súd prvej inštancie, a nie až odo dňa nasledujúceho po dni zverejnenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.12.2013 sp. zn. PL. ÚS 99/2011 v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, ako sa domnieva nesprávne odvolateľ, a už vôbec nemožno prijať ním podsúvaný názor, že do omeškania sa nedostal vôbec.

34. Keďže súd prvej inštancie spornú otázku okamihu počiatku omeškania s platom žalobkyne posudzoval v zhode s názorom, ktorý zastáva v tejto otázke tiež odvolací súd a na ktorom založil svoje predchádzajúce, vyššie identifikované rozhodnutia v skutkovo identickej veci, od ktorého názoru sa nemá dôvod odkloniť tiež v posudzovanej veci, teda s poukazom na zjednocujúce stanovisko z uznesenia pléna Ústavného súdu SR sp. zn. PLz. ÚS 1/06 z 11. októbra 2006, čím súd

prvej inštancie dospel k správne mu záveru o počiatku omeškania od výplatných termínov
platu sudcu, námietku žalovaného 1/ o nesprávnosti určenia začiatku jeho omeškania
s vyplatením funkčného platu žalobkyni súdom prvej inštancie posúdil odvolací súd ako nedôvodnú,
nespôsobilú privodiť v prospech neho priaznivejšie rozhodnutie v napadnutej časti.

35. K argumentu žalovaného o ochrane legitímnych očakávaní s poukazom na zhodnú argumentáciu v otázke určenia začiatku jeho omeškania s vyplatením funkčného platu v iných rozhodnutiach a to Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/402/2017 z 26.07.2018, sp. zn. 19CoPr/10/2016, KS Žilina sp. zn. 11CoPr/2/2016 zo dňa 25.01.2017, rozsudok KS Nitra sp. zn. 25CoPr/8/2015 zo dňa 15.06.2016 v skutkovo identických prípadoch, odvolací súd nad rámec argumentácie súdu prvej inštancie prostredníctvom ktorej sa s touto námietkou produkovanou už pred súdom prvej inštancie tento dostatočne vysporiadal (bod 15/odôvodnenia) tiež poukazuje na rad rozhodnutí, na ktoré poukazovala žalobkyňa a tiež odvolací súd v posudzovanej veci (príkladmo Okresného súdu Žilina sp. zn. 8Cpr/8/2013, 8Cpr/1/2014, 8Cpr/1/2015, 25Cpr/7/2014, 25Cpr/6/2014, Krajského súdu Žilina pod sp.zn. 10Co/91/2018-284, KS Trenčín pod sp.zn. 6CoPr/8/2016, 6Copr/4/2018 a ďalších), v ktorých otázka určenia začiatku omeškania s vyplatením funkčného platu v totožných skutkových sporoch bola vyriešená identicky ako v tejto veci, t.j. v prospech toho, že žalobcom patrí úrok z omeškania dňom nasledujúcim po výplatnom termíne. Zo žiadneho ustanovenia zákona explicitne nevyplýva, že by záväznosť inými rozhodnutiami bola viazaná na jeden orgán, a nie na celú sústavu súdnych orgánov (teda aj na iné odvolacie súdy). Princíp právnej istoty a s ním spojená odvolateľom tvrdená ochrana legitímnych očakávaní sa v prípade poukazu na ním uvedené iné rozhodnutia dostáva do sporu s princípom zachovávanie ústavnosti a zákonnosti, ktorý konflikt podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vyriešiť neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty na úkor princípu zachovania ústavnosti vrátane viazanosti sudcu ústavou a zákonom.

36. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie postupoval pri posúdení žalobou uplatneného nároku správne, jeho rozhodnutie v napadnutej - vyhovujúcej časti (výrok V.) ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Žalovaný 1/ v odvolaní proti vyhovujúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé k zmene, či zrušeniu tejto časti napadnutého rozhodnutia.

37. Žalovaný 1/ vychádzajúc z jeho odvolania v konečnom dôsledku napadol tiež rozhodnutie súdu prvej inštancii v časti, ktorou rozhodol o náhrade trov konania medzi ním a žalobkyňou, keď vychádzajúc zo zásady úspechu v konaní, rozhodol o nároku žalobkyne voči žalovanému 1/ na náhradu trov konania v rozsahu 100% za aplikácie ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Namietajúc nesprávnosť rozhodnutia v tejto jeho časti, pre nezohľadnenie okolností sporu vo svetle princípu spravodlivosti, požadoval jeho zmenu, domáhajúc sa v tomto smere uplatnenia moderačného práva súdu (§ 257 CSP).

38. Rozhodovanie o náhrade trov konania tvorí integrálnu súčasť súdneho konania. V sporovom konaní sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, či procesného zavinenia zastavenia konania (§ 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP), t. j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, či ktorá procesne nezavinila zastavenie konania súd prizná náhradu trov konania proti neúspešnej strane, či strane ktorá procesne zavinila zastavenie konania.

39. Ustanovenie § 257 CSP platné a účinné v čase rozhodovania súdu prvej inštancie z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok a zásady zodpovednosti za zavinenie. Jeho opodstatnenosť spočíva v tom, že prísna aplikácia v konkrétnych prípadoch môže viesť k nežiaducim tvrdostiam, preto zákon stanovuje podmienky, za ktorých môže dôjsť k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania, ktoré dopadá na tú zo strán, ktorá by inak vzhľadom na zásadu úspechu mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane a existencia výnimočnosti takéhoto prípadu. Toto ustanovenie má slúžiť na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok.

40. Ustanovenie § 257 CSP však nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť.

41. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa opodstatnene vedúcu k aplikácii ust. § 257 CSP možno vzhľadnúť tak v sociálnom aspekte, ako aj v okolnostiach sporu. Žalovaný 1/ v odvolaní požadoval zohľadniť okolnosti vzniku a dôvody vedenia sporu. Z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, že by súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania existenciu okolností umožňujúcich mu žalovaným 1/ požadovaný postup skúmal a tieto z hľadiska opodstatnenosti takéhoto postupu vyhodnotil, čím logicky ani strany sporu, nemali priestor na vznášanie prípadných námietok k nožnej aplikácii tohto ustanovenia.

42. Z práva na spravodlivý proces garantovaného čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyplýva povinnosť súdu vytvoriť pre strany sporu procesný priestor, umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému využitiu tzv. moderačného práva podľa § 257 CSP pokiaľ sa taký postup zvažuje, strana má teda právo, byť explicitne vyzvaná, aby včas k nemu zaujala stanovisko, prípadne vzniesla dôkazné návrhy, ktoré by mohli aplikáciu tohto ustanovenia ovplyvniť, čo je významné hlavne v odvolacom konaní, kde po rozhodnutí už nemá strana procesný nástroj uplatnenia námietok na rozdiel od rozhodnutia súdu prvej inštancie, kedy tieto námietky môže uplatniť aspoň ex post v odvolaní.

43. Keďže súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní o náhrade trov konania sa nezaoberal existenciou dôvodov umožňujúcich mu uplatnenie tzv. moderačného práva, z dôvodu vytvorenia procesného priestoru stranám sporu (v tomto prípade predovšetkým žalobkyni) na vyjadrenie svojho stanoviska k možnému uplatneniu moderačného práva v tejto otázke (k aplikácii ust. § 257 CSP), v záujme rešpektovania práva na spravodlivý proces, odvolací súd rozhodnutie v tejto časti za použ. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

44. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci, bude vyzvať žalobkyňu na vyjadrenie sa k nožnej aplikácii ust. § 257 CSP, následne posúdiť existenciu okolností (tiež tvrdených odvolateľom) umožňujúcich využitie tzv. moderačného práva, vysporiadať sa tiež s prípadnými námietkami vyplývajúcimi z možného následného vyjadrenia žalobkyne (samozrejme v prípade ak bude produkované) a z hľadiska zákonných predpokladov daných uvedeným ustanovením posúdiť, či tieto indikujú žalovaným 1/ požadované využitie tohto výnimočného postupu a o nároku na náhradu trov konania opätovne rozhodnúť. Svoje rozhodnutie je súd prvej inštancie povinný odôvodniť v súlade so zásadami uvedenými v CSP.

45. Súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 CSP.

46. Podľa § 396 ods. 3 CSP rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí aj o náhrade trov odvolacieho konania.

47. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerov hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).